

BA NGÀY VỚI QUỶ

Tiểu thuyết

Nhà xuất bản Hà Nội ấn hành năm 1992
với tiêu đề: “Món nợ”

NGÀY THỨ BA

(Kỳ 24)

1.

Sáng hôm sau, thứ Ba. Vào lúc bảy giờ hai mươi lăm phút sáng.

Thượng úy Duy Thành đặt những trang giấy xuống bàn rồi với một điều thuốc lá, châm lửa. Anh thả ra những hơi khói dài và bất giác nhìn qua cái khe hẹp trên tường. Ở đó, trong phòng trực ban có một cô gái trẻ và một thằng bé trạc độ mười ba, mười bốn tuổi đang ngồi sát bên nhau trên chiếc ghế dài bằng gỗ. Trong khi thằng bé đưa mắt nhìn quanh với vẻ lạ lẫm, cô gái chỉ ngồi im lặng với ánh mắt bất động nhìn hút vào một điểm nào đó trước mặt. Trong đôi mắt của cô dường như có một ngọn lửa và bởi vậy, nó sinh động một cách kỳ lạ. Duy Thành im lặng quan sát họ một lúc lâu như để cố gắng tìm ra mối liên hệ giữa những con người kia với những điều ghi trong lá đơn tố cáo đang ở trước mặt anh...

Cô gái và thằng bé kia đã xuất hiện ở đây từ sáng sớm. Cô ta nằng nặc đòi gặp được “một người lãnh đạo cao nhất để tố cáo những hành vi dã man của một tên sát nhân”. Có thể nói đó là một thái độ cương quyết đến lì lợm. Sau khi đọc lá đơn tố cáo của cô, vì tính chất đặc biệt nghiêm trọng của những sự việc đã ghi trong đơn, lãnh đạo cơ quan đã cho gọi ngay Duy Thành trở về. Suốt cả đêm hôm qua, anh vẫn đang ở trong bệnh viện để lấy lời khai của tên Bình “xoăn” nhưng hắn vẫn chưa thể nói được.

Sau khi bàn giao công việc cho một người khác, Duy Thành trở về ngay. Trước khi trực tiếp hỏi chuyện cô gái và thằng bé, anh đã kịp đọc kỹ tới mức gần như thuộc lòng những điều ghi trong đơn. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây cũng là một mắt xích quan trọng. Lá đơn đã góp phần soi sáng những vụ việc bí ẩn liên tiếp xảy ra trong mấy ngày vừa qua trong địa bàn thành phố. Và bây giờ, khi đang quan sát diện mạo của người tố cáo, anh chợt hiểu rằng những con người kia đang gửi gắm tất cả hy vọng vào lực lượng công an. Họ đã phải trả giá đắt để có được những điều ghi trong lá đơn vừa cháy bỏng hận thù, vừa đầm nước mắt này.

Ngoài những điều đã có trong nội dung của lá đơn, cần phải lấy thêm lời khai của các nhân chứng quý giá này. Duy Thành ngả người trên ghế, suy nghĩ căng thẳng. Với những dữ kiện có trong tay, anh và đồng đội đã có thể dựng lên bức tranh sơ bộ về những vụ việc đã xảy ra. Cho đến giây phút này, ngoài xác chết của cô gái có tên là Yến và xác tên cướp Hoà “trố” trong nhà tên Thiện, Ban chuyên án đã có trong tay những nhân chứng sống quan trọng. Đó là hai vợ chồng tên Vượng “choác”, là tên Bình “xoăn”, thị Liễu. Bây giờ, còn có thêm Minh, vợ tên Thiện và cô gái cùng với thằng bé đang ngồi kia.

Riêng về thượng sỹ Luân, do bị thương quá nặng nên đến nay vẫn chưa tỉnh lại và chưa thể cung cấp được những thông tin về cuộc truy đuổi.

Trong tất cả các dữ kiện đã có, vẫn còn một dấu hỏi rất quan trọng: người thanh niên cao lớn, trắng trẻo đã tham gia truy đuổi rồi sau đó sử dụng chiếc xe máy Minsk của thượng sỹ Luân là ai? Anh ta có quan hệ như thế nào với cô gái tên là Yến? Liệu có phải đó chính là người đã đưa tin báo về thượng sỹ Luân và tin báo về tên Bình “xoăn” ở nhà thị Liễu? Hiện nay anh ta đang ở đâu? Động cơ nào đã thúc đẩy anh ta hành động như vậy? Hiện tại tên Bình “xoăn” vẫn chưa thể nói được, còn thị Liễu thì khai rằng thị không hề gì về biết gốc tích, tên tuổi của người lạ mặt đó. Sở dĩ anh ta biết quán cà phê của thị là do Yến đưa tới.

Tất nhiên, những người thực hiện chuyên án sẽ còn phải tiếp tục lấy lời khai của các nhân chứng. Không biết cô gái và thằng bé kia có thể cung cấp được những thông tin liên quan đến người thanh niên ấy không? Với việc trực tiếp tham gia đuổi theo những kẻ cướp xe máy và sau đó đã sử dụng chiếc xe Minsk của thượng sỹ Luân, đương nhiên anh ta đã trở thành đối tượng nghi vấn số một của vụ án này.

Tối hôm qua, theo đề nghị của Hồng Nga, ngoài việc tiếp tục giám sát căn nhà của Yên, Duy Thành đã cử một nhóm trinh sát do thiếu úy Vũ Long phụ trách tìm đến gia đình của tên Thiện. Kết quả thu được đã vượt ra ngoài tất cả những dự kiến. Ở đó vừa xảy ra một cuộc thanh toán khốc liệt và đẫm máu: hiện trường có xác chết của cô gái tên là Yên và tên Hòa “trố”. Cảnh đó là cô chủ nhà tên là Minh bị trói vẫn đang nằm ngất xỉu Trên giường, ở trong màn có ba đứa trẻ vẫn đang ngủ say. Ngoài những hiện vật thu được, ở ngoài sân còn có một chiếc xe máy MZ. Chiếc xe được xác định là của tên Hòa...

Còn một chi tiết rất đáng lưu ý: trong khi các cán bộ giám định đang làm việc, có một người đẩy xe máy từ đường làng định đi vào trong nhà. Hắn đã thoát khỏi sự vây bắt của công an nhưng còn để lại một chiếc xe máy Minsk. Đó là chiếc xe của thượng sỹ Luân.

Vấn đề đặt ra ở đây là: kẻ tẩu thoát đó là ai? Chỉ có thể là một trong hai khả năng. Một là tên Thiện chủ nhà hoặc cũng có thể chính là người thanh niên mà Ban chuyên án đang truy tìm. Mặc dù khó có được kết luận dứt khoát nhưng chi tiết đó cho thấy một hệ quả quan trọng: những vụ việc vẫn chưa dừng lại vafcos thể vẫn đang phát triển với một tốc độ có thể còn nhanh hơn nữa...

Đúng bảy giờ rưỡi, cô gái và thằng bé được mời vào phòng của Duy Thành. Đến đây, chắc độc giả cũng có thể đoán biết được họ chính là Thùy Dương và thằng bé Thừa. Duy Thành rót hai cốc nước, ân cần trao tận tay họ. Thùy Dương đỡ cốc nước và đột nhiên bật khóc nức nở. Hình như sau tất cả những thử thách dữ dội vừa qua, bây giờ cô mới được khóc thỏa thuê và thành thật như thế. Người sỹ quan công an im

lặng. Những suy nghĩ ban nãy lại trở về với anh: những con người này đã phải trả một giá đắt để đến được đây. Họ đang gửi gắm ở anh và đồng đội tất cả hy vọng. Bởi vậy, anh và đồng đội không được làm mất đi niềm hy vọng chính đáng ấy...

2.

Kim đồng hồ chỉ đúng bảy giờ ba mươi phút.

Từ trên chiếc xích lô, Hưng nhảy xuống và bách bộ thẳng tới trước cửa quán cà phê Linh Lan. Nhìn thấy anh, cô chủ quán toét miệng cười:

-Chị Yến đâu? Đánh rơi rồi à?

Hưng cũng mỉm cười và trả lời đúng bằng cái giọng cọt nả như vậy:

-Thì chỉ có đánh rơi mất phải tìm đến đây chứ!

Coi đó là một sự gợi ý, Linh Lan cười tít cả mắt lại:

-Này, cẩn thận cái mồm kéo mang vạ vào thân đấy!

Ngay chính Hưng cũng không ngờ anh có thể vào vai nhanh đến như thế. Anh nháy mắt thật lẳng với cô gái rồi bỗng ghé tai cô ta nói nhỏ:

-Đã nhìn thấy cô em rồi là không thể quên được! Thế nào rồi tụi mình cũng còn phải gặp lại nhau đấy!...

Linh Lan bất ngờ đưa bàn tay với những chiếc móng dài đỏ chót cấu vào mạng sườn chàng trai:

-Đã nói, phải giữ lời nhá? Để rồi xem?...

Cảm thấy chùng đó đã đủ, Hưng chuyển sang giọng nghiêm túc hơn:

-Phiền cô em mang giúp cái xe Pơ-giô ra đây cho anh nào?

-Thế nhờ chị Yến đến đây hỏi thì em biết nói sao? - Linh Lan hỏi bằng giọng bần khoản.

Hung cười. Anh đã dự kiến tình huống này. Bằng một thái độ suồng sã, anh đưa tay vỗ vỗ vào lưng cô ả:

-Yên đang chờ anh. Phi vụ mà...

Có lẽ không phải do lời nói mà chính là những cái vỗ khêu gọi ấy đã thuyết phục được cô chủ quán. Cô ả vào trong nhà đẩy xe ra. Giao xe cho Hung xong, cô ta mỉm cười dặn:

-Xong phi vụ, chớ quên con em này đấy nhé?

Đó là một câu nói mang nhiều ngụ ý. Hung trả lời theo cách suy luận của anh:

-Yên tâm. Xong việc sẽ có nửa “xê” cho cô em. Nếu cô em hạ cổ ban cho kẻ này một tối, xin tặng thêm nửa “xê” nữa!...

Lại một cái véo vào hông chàng trai và Linh Lan nhoẻn cười thật dễ thương:

-Vây là tròn một xê. Nhớ nhé! Em đợi đấy!...

Họ chia tay nhau như những người bạn thân thiết. Hung nhắm lại cái địa chỉ của quán Hương- Hương và khoảng hai mươi phút sau, anh đã có mặt ở đó.

Đây là một quán cà phê giải khát có cái vẻ bề ngoài thanh lịch và sang trọng. Dưới tán sấu rợp bóng, quày hàng lát gạch men trắng được đặt dưới cái mái che bằng nhựa màu xanh. Ở đó chất ngồn ngộn những bia lon, bia chai, thuốc lá và hàng chồng hoa quả với những màu sắc thật hấp dẫn. Ngay bên cạnh quày đặt một chiếc ghé mây và trên đó, cô chủ quán trong bộ váy áo màu hồng mỏng tang đang nửa nằm nửa ngồi để phóng những ánh mắt mời chào ra bên ngoài. Bên trong quày hàng là một khoảng sân được phủ kín bằng một giàn nho lâu năm. Ở đó đặt rải rác những bộ bàn ghé mây xen lẫn với những chậu cảnh.

Hung bước vào quán. Anh gọi một ly cà phê sữa và chọn một chỗ ngồi mà từ đó có thể quan sát được đoạn đường trước mặt quán. Ở xung quanh anh lúc đó cũng đã có nhiều khách. Hung đảo mắt quan sát một lượt nhưng không nhận thấy có gì đặc biệt. Ai là Thúy Gia lâm đây nhỉ?

Trước khi vào đây, Hưng đã để ý quan sát. Ở ngã tư ngay bên cạnh quán có mấy người cảnh sát đang làm nhiệm vụ. Nếu xảy ra một vụ đánh lộn, chắc chắn chưa đầy một phút sau họ sẽ đến can thiệp. Điều quan trọng nhất đối với anh là vừa phải giữ được đối thủ, đồng thời phải giữ được mình. Về khả năng võ nghệ của tên Thiện thì anh đã biết rõ. Anh không phải là đối thủ của gã. Hơn nữa, gã luôn luôn có vũ khí trong người. Khi đã nhận ra anh, chắc chắn Thiện sẽ tìm mọi cách kết thúc thật nhanh rồi chuồn. Ngoài ra còn phải tính đến tình huống ở giang hồ có tên là Thúy Gia Lâm mà Thiện hẹn gặp ở đây cũng có thể tham gia cuộc ẩu đả...

Chàng trai cứ thông thả nhấp nhấp từng thìa nhỏ cà phê sữa để chờ đợi trong khoảng gần nửa giờ đồng hồ. Cuối cùng, khi đồng hồ trên tay chỉ đúng tám giờ ba mươi phút, anh đành phải đứng lên. Khi trả tiền cho cô chủ quán, anh buột miệng hỏi:

-Sáng nay, có thấy thằng cha Thiện đến đây không?

- Thiện nào nhỉ? - Chủ quán ngạc nhiên hỏi lại.

Làm như không để ý đến thái độ ấy, Hưng hỏi tiếp:

-Anh ấy đã hẹn với cô Thúy Gia Lâm ở đây kia mà?

Một nét cảnh giác lướt nhanh trên gương mặt bởi dày son phấn của cô chủ quán. Cặp mắt kẻ xanh nheo lại, lạnh lùng:

-Thiện với Thúy. Rõ vớ vẩn!

Hưng lẳng lẳng đi ra. “Dù sao thì mình vẫn là một nhà trinh thám tồi!” - Anh thầm nghĩ. Thôi được nếu tên Thiện không đến, mình sẽ đến tận nhà hắn vậy! Phải thanh toán món nợ. Đồng thời cũng để kiểm tra luôn cái tin mà Bình “xoăn” đã đem đến cho mục Liễu tồi qua.

Hưng ngồi lên chiếc xe máy Peugeot 105. Anh hướng về phía làng Yên và cho xe lao đi. Cho đến tận giây phút ấy, chàng trai vẫn chưa biết rằng anh đang tiến thẳng đến phần kết khốc liệt nhưng tất yếu của câu chuyện này...

3.

Thùy Dương là sinh viên đang học năm thứ tư tại một trường đại học Sư phạm ở Hà Nội. Khoảng mười ngày trước, cô được về nghỉ tết. Gia đình cô ở quê chỉ còn bố mẹ già và cậu em út tên là Thanh vừa tròn mười tám tuổi. Họ sống trong một khu tập thể nhỏ thuộc thị xã của tỉnh T.

Khi về đến nhà, Thùy Dương mới biết rằng em trai cô đã giấu bố mẹ, lén bán đi một chiếc xe đạp để lấy tiền cùng với hai cậu bạn khác là Nam và Chiến đi vào vùng đào đá đỏ ở Nghệ-Tĩnh. Đã hơn hai tháng nay gia đình không nhận được tin tức của họ. Thùy Dương đã tìm đến gia đình của Nam và Chiến nhưng không thu được kết quả gì.

Sau khi bàn với bố mẹ, Thùy Dương quyết định lên đường đi tìm em. Đúng lúc đó thì Nam xuất hiện. Cậu con trai mười tám tuổi vốn nổi tiếng ngỗ ngược ấy từ vùng đá đỏ trở về, mang theo hai vết thương ở mạng sườn và một nỗi ám ảnh kinh hoàng. Qua câu chuyện của Nam, Thùy Dương được biết như sau:

Trong khoảng một tháng đầu tiên, nhóm ba người của họ chỉ lang thang mà không thu được kết quả gì. Những chỗ có thể kiếm được đều đã bị những băng nhóm mạnh hơn trấn giữ. Ngoài việc thường xuyên sử dụng sức mạnh và vũ khí, những băng nhóm kia sẵn sàng trả nhiều tiền cho dân địa phương để giành lấy cái quyền đào đãi ngay trong những khu vực trồng hoa màu của họ. Còn ở những điểm nóng nhất như “Đồi Triệu”, “Khe Vạn”, “Đồi Tỷ” thì dĩ nhiên là họ không thể bén mảng tới.

Vì số tiền mang theo đã cạn, ba người bàn nhau đi làm thuê cho kẻ khác. Dưới sự giám sát chặt chẽ của bọn đầu nậu và các đại ca, họ đã làm việc cật lực như tù khổ sai trong suốt ba tuần liền nhưng cũng chỉ kiếm đủ ăn. Trong khi đó thì bao nhiêu mối nguy hiểm vẫn ngày đêm rình rập bên cạnh. Ở đây chỉ có “luật rừng”. Vì một chén rượu hay điều thuốc lá, người ta có thể đâm nhau; vì một viên đá đỏ, có thể phải đổi vài mạng người! Những băng nhóm lưu manh và gái mãi dâm từ khắp nơi kéo về đây để hành nghề. Những vụ việc xảy ra như cơm bữa. Ngày nào cũng có thể nghe thấy những tin tức sốt dẻo về những tai nạn khủng

khiếp, những vụ hiếp dâm dã man hoặc những cuộc thanh toán đẫm máu. Đó là chưa kể tệ cờ bạc, nghiện hút, bệnh sốt rét hoặc bệnh đường ruột do ăn uống, sinh hoạt tạm bợ, bản thủ cũng luôn là những tai họa thường trực.

Trong bối cảnh dữ dội đó, Nam, Chiến và Thanh đã định quay về. Nhưng cũng lúc đó họ tình cờ gặp một nhóm khác ở cùng quê mới vào. Hai nhóm bàn nhau hợp nhất lại để mở một hố đào mới. Đầu nậu- và cũng là đại ca của cả nhóm là một tay anh chị tên là Chương. Để đề phòng bất trắc, lúc nào Chương cũng có ở trong người một lưỡi dao găm, một khẩu súng ngắn K.54 và một trái lựu đạn mỏ vịt.

Thoạt tiên thì công việc của họ tiến triển thuận lợi. Nhưng đến khi vừa chạm tới tầng đất có thể có đá quý thì tai họa ập tới. Theo lời kể của Nam thì cậu ta không rõ sự việc xảy ra như thế nào vì lúc đó cậu ta đang ở dưới đáy hố. Chỉ nghe ở trên có vài lời đòi co qua lại và ngay sau đó, thân hình đẫm máu của đại ca Chương rơi thẳng xuống hố, đè lên lưng Nam. Một gã có vẻ mặt lì lợm, tay cầm lưỡi dao còn dính máu ló đầu nhìn xuống hố. Hắn bắt Nam và những người khác đưa xác Chương lên. Vì bị cú đâm xuyên trúng tim, Chương đã tắt thở. Gã kia lục lọi để lột hết những thứ có trong người Chương rồi bắt họ khiêng cái xác ném vào chỗ đang đổ đất. Chưa đầy một ngày sau, xác chết của “đại ca” Chương đã ở dưới cả một một núi đất.

Kẻ đã hạ sát Chương để giành quyền "bảo vệ" cho nhóm đào đãi này tên là Thiện. Hắn có dáng người tầm thước nhưng lực lưỡng và rất giỏi võ. Đặc biệt, tính khí hắn rất hung bạo và về sự tàn nhẫn thì có thừa. Hắn sẵn sàng ra tay đánh bất cứ ai, dù trẻ hay già. Mọi người ở đây đều sợ hắn.

(Còn tiếp)

Đức Dũng